REDACȚIUNEA,
Administrațiunea și Tipografia
Brașov, piața mare nr. 30.
TELEFON Nr. 226.
Scrisori nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se retrimit.
Inserate
se primesc la Administrațiune Brașov și la următoarele
BIROURI de ANUNȚURI:
In Viena la M. Dukes Nachf., Nux. Augenfeld & Emeric Lesner, Heinrich Schalek, A. Oppelik Nachf., Anton Oppelik. In Budapesta la A. V. Golberger, Ekstein Bernat, Iuliu Leopold (VII Erzsébet-körut).
Prețul inserțiunilor: o serie garmond pe o coloană 10 bani pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă și învoială. — RECLAME pe pagina 3-a o serie 20 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LXXI.
Telefon: Nr. 226.

GAZETA apare în fiecare zi
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 24 cor., pe șase luni 12 cor., pe trei luni 6 cor.
N-rii de Duminecă 4 cor. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 fr. pe an.
Se prenumeră la toate oficiile poștale din întru și din afară și la d-nii colectori.
Abonamentul pentru Brașov;
Administrațiunea, Piața mare târgul Inului Nr. 30. etagiu I. Pe un an 20 cor., pe șase luni 10 cor., pe trei luni 5 cor. Cu dusul acasă: Pe un an 24 cor., pe șase luni 12 cor., pe trei luni 6 cor. — Un esemplar 10 bani. — Atât abonamentele cât și inserțiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 177. Brașov, Miercuri 13 (26) August 1908.

Neaprobarea alegerei patriarchului sârbesc.

Iute s'a sfârșit visul prieteniei și al frățietății sârbo-maghiare. Ajunseseră departe sub regimul coaliției unguresști asigurările, că Sârbii și Maghiarii numai așa vor putea fi fericiți, dacă vor încheia alianță în contra Vienei. Ba în timpul, când isbucnise cu toată forța răsboiul vamal între Austro-Ungaria și Serbia, koșuthiștii din coaliție își atraseră chiar reproșuri, că pe sub mână ar încuraja pe Sârbi în rezistența lor economică. De aici încolo s'a continuat jocul cu alianța aci într'o formă, aci într'alta. Erau și momente în care isbucnea din nou neîncrederea între vechii antagoniști, dar speranța ce o nutriau Sârbii, că, dacă vor sta pe picior mai amicabil cu guvernul ungar, vor putea face alegerea de patriarch sârbesc în liniște după dorința lor, îi ținea fermecați în lanțurile nouei prietinii cu koșuthiștii. Până acolo au mers considerațiunile de oportunitate ale Sârbilor, încât ei, dintre toate naționalitățile au fost aceia, cari au făcut rezistență mai puțină faimosului proiect de lege școlar al lui Apponyi, care a fost în urmă votat de majoritatea dietală.

Când a sosit vremea să se documenteze adevărata valoare a prieteniei Sârbo Croaților cu kossuthiștii unguri, am văzut ce s'a întâmplat, ce intorsătură au luat lucrurile în Croația. Astăzi vedem ce rezultat a produs prietenia sârbo-maghiară în ce privește alegerea de patriarch, săvârșită de congresul național al bisericei sârbești. Candidatul radicalilor sârbi, episcopul Gavrilă Zmejanovici, care fu ales de curând patriarch cu însemnată maioritate, n'a dobândit aprobarea alegerii sale. Guvernul unguresc a propus coroanei să nu aprobe pe alesul congresului național bisericesc dela Carlovăț și coroana în urma aceasta a denegat în adevăr aprobarea alegerei de patriarch a episcopului de Vârșeț, ordonând, ca congresul, cu eliminarea episcopului Zmejanovici, să facă în Septemvrie o nouă alegere de patriarch.

Ceea-ce e mai bătător la ochi decât acest refuz al aprobării nou alesului patriarch, este motivarea lui. Se aduce adecă în deciziunea regească ca motiv cu deosebire împrejurarea, că episcopul Zmejanovici nu știe ungurește.

Zmejanovici, ori cât de puțin ar cunoaște limba maghiară sau că n'o cunoaște de loc, a putut totuși să fie episcop peste dieceza însemnată a Vârșețului atâția ani, iar acum, după ce s'au unit în persoana lui dorile și voturile reprezentanților bisericei naționale sârbești, il găsesc de-odată, că-i lipsește chiar și „calificația primitivă“, adecă cunoștința limbei maghiare!

Se zicea, că cu greu va fi aprobat Zmejanovici, fiindcă a fost amestecat în conflictul cu patriarhul Brancovici și se mai ziceau și altele. Acum de-odată se aduce ca motiv principal, că nu știe ungurește. Va să zică guvernul iese cu adutul, cu care vrea să-și continue jocul la toamnă, nu numai în cestiunea autonomiei bisericești a Sârbilor, ci în toate privințele față cu întregul complex al cestiunei de libertate și de dreptate a naționalităților.

Ce vor răspunde Sârbii la aceasta dovadă de adevărată prietinie ungurească, nu știm, dar mult ne temem, că intriga, care s'a jucat și se joacă acum în Croația, se va repeta la toamnă și în cestiunea națională bisericească a Sârbilor. La alegerea nouă de patriarch se vor ivi poate conflicte neîncunjurabile, pe cari le dorește și voește a le provoca chiar guvernul din Budapesta pentru a zădărnici orice alegere a patriarchului spre a-și lua refugiu la forța brutală și a numi pe viitorul patriarch sârbesc, creând astfel un precedent foarte periculos pentru întreaga biserică ortodoxă din Ungaria.

Pregătirile s'au făcut deja. Candidatul guvernului e de mult aflat și nu rămâne decât să-i sosească vremea, ca să ocupe *per fas et nefas* scaunul de patriarch din grația lui Wekerle-Kossuth-Apponyi.

Foile șoviniste, cari aplaudă ori ce măsuri bașibuzuce de felul acesta, au vorbit deja de un plan mare, pe care candidatul amintit, episcopul sârb din Budapesta Lucian Bogdanovici ar avea să-l ducă în împlinire spre gloria mai mare a maghiarismului violent.

Mai multe din aceste foi afirmau zilele trecute, că Bogdanovici ar fi promis guvernului, că, dacă-l va face patriarch, el, Bogdanovici, va fi gata să sfințească un Episcop greco-oriental maghiar, care să fie chemat a înființa biserica greco-orientală maghiară, pentru care de mult se agitează prin coloanele lor.

Așa departe am ajuns cu prietinia sârbo-maghiară; iar noi zicem, că bine e să fie așa. Pentru cauza generală a emancipării naționalităților, e bine că alianța separată sârbo-maghiară a făcut un fiasco așa de teribil.

Pentru fondul jubilar al »Gazetei«.

Dej, 22 August 1908. Cu ocaziunea dării de samă a d-lui deputat Dr. T. Mihali s'au făcut următoarele contribuiri la fondul jubilar a „Gazetei Transilvaniei“:

Dr. Teodor Mihali *50 cor.*, Ioan Moldovan 2 cor., Augustin Pintea 2 cor., Dr. Iosif Boca 3 cor., Dr. Ioan Chereches 5 cor., Dr. Clemente Barbul 3 cor., G. Gradovici 3 cor., Dumitru Baican 2 cor., Dr. Ioan Mezei 1 cor., Gregorie Sândean 1 cor., Ioan Welle 2 cor., Dr. Aurel Iuga cand. de adv. Dej 2 cor. Suma totală *76 cor.*

Astăzi v'am expedat suma aceasta de *76 cor.* prin mandat postal și vă rog a publica contribuirile.

Ioan Moldovan.

Pentru fondul jubilar a mai contribuit d-l I. S. *Ordeanu* agronom București *5 cor.*

La alegerea de patriarch a lui Zmejanovici. Din isvor competent se anunță, că Maj. Sa n'a aprobat alegerea episcopului Zmeianovici de patriarch și că a ordonat o nouă alegere *cu eschiderea lui Zmeianovici.* Motivul principal (?!) al neaprobării ar fi împrejurarea, că episcopul Zmejanovici *nu posede limba maghiară*, pe când legea pretinde cu hotărâre(?!) chiar și dela cei mai inferiori preoți cunoașterea limbei maghiare. Congresul bisericei sârbești pentru alegerea noului patriarch se va întruni pe la mijlocul lunei Septemvrie.

Tinerii turci și cestiunea Bosniei. Comitetul tinerilor turci declară ca falșă și tendențioasă știrea din Viena, după care parlamentul turcesc ar trebui să se ocupe întâi de cestiunea Bosniei. Comitetul declară că *nu caută să facă cuceriri, ci reforme în imperiul turcesc.* Comitetul a mai declarat că va căuta să înfrâneze propaganda făcută în Bosnia, care nu e decât o înscenare pusă la cale de către sârbi.

Lupta între Bulgarii și Grecii din Macedonia. Din Sofia se anunță în mod oficial următoarele: »Știrile răspândite de către agenția greacă, după care Bulgarii ar fi atacat pe Greci și le-ar fi luat bisericile, nu sunt adevărate. Bisericele luate de Bulgari erau ale Bulgarilor. Din cauza teroarei bandelor grecești și prin complicitatea cu autoritățile din regimul trecut, Grecii au luat aceste biserici ale Bulgarilor, dar din cauza numărului foarte restrâns al Grecilor și chiar al grecomanilor, bisericele aceste au rămas închise de atunci. Sunt mai multe sate, unde autoritățile turcești de mai nainte au luat bisericei și școli dela Bulgari și în mod absolut arbitrar le-au dat în stăpânirea Grecilor, așa încât satul întreg bulgar trebuia să asculte slujba la aer liber și copiii să primească învățătura afară de școala lor. In regiunea din Marihovo nu se găsește nici un sat grec, cu toate aceste bisericele și școalele bulgare au fost puse de autoritățile turcești sub stăpânirea patriarchului grec. La Brodi un sat bulgar de 800 de locuitori toți aparținând Bulgarilor, bisericele și școlile au fost date Grecilor. Dar de când s'a înființat în Turcia un regim de libertate și de justiție, era lucru firesc ca Bulgarii să recapete bisericele și școlile lor, fără ca să fie din această cauză învinuiți de nedreptăți și de violențe. Alarma dată de către Agenția din Atena are de scop să pregătească spiritele pentru o nouă activitate a bandelor de antarți.«

FOILETONUL »GAZ. TRANS.«

Povestire.

— Fantasie. —

Sus pe poteca ce duce în pădurea satului, stă pitulată o căsuță prietenoasă scundă, în care viețuirea e un traiu de mănăstire. Chipul pădurarului, un om înalt cu privirea aspră, cu mustața bălae, cu ochi albaștri ca seninul cerului de vară, apoi acel al soției o femeie ce nici odată n'a contenit cu munca, se oglindesc în liniștea pădurii bătrâne, simțind o mulțămire sufletească, crescându-le inima de bucurie, când zăresc pe Puiu, copilul lor. E o lume întreagă, diferită de a noastră aceea care-l înconjoară pe Puiu. In casele cele boierești, unde aurul străluce în fie-ce clipă, acest copil și-ar găsi mai ușor locul decât în căsuța părinților lui.

Când vine vara cu câmpiile ei verzi și pline de flori, Puiu cântă pe bătătură și râde voios, când trec pe cer cârduri cârduri de pasări ce fac dungi nesfârșite pe sus.

Ii plac pasările mai mult ca ori ce. Chiar seara, când adierea caldă aduce miros de miresme de pe câmpuri, Puiu se uită uimit, cercând ca să străbată negura și să privească vre-o pasăre rătăcită pe cer.

Mama adesea îl bate când vede că mălaiului îi lipsește vecinic câte o frântură.

Și când puii de vrabie în primăvară s'au înmulțit, Puiu își oprește mâncarea și simte o viață nouă când vrăbiile, cari fug sus, sus, vin și ciugulesc aproape de tot de el, sărind de ici, colo, sburând pe acoperișul căsuței, ștergându-și ciocurile de stuful coperișului.

»Ce frumos cântă!« își zice în gând copilul. Ciripirea vrăbiilor în urechile lui Puiu e o armonie nemaiauzită, și el stă ceasuri întregi lăsând jocurile copiilor celorlalți, stă să asculte cântecul acelora ce se hrănesc din mâncarea lui.

Și lui ce rău îi pare, că mama îl bate că mălaiul în totdeauna e ciupit. Ar vrea să-i spuie câte-odată, dar se teme. Mama are să-l bată și mai rău. Mai bine tace.

Puii de vrabie s'au făcut mărișori. Prin ierburile câmpiei din apropiere sburdă câte nițel și cad înapoi fără putere. Zile întregi ciripirile vrăbiilor nu au mai contenit și acum puii au învățat să sboare.

Acum, când veneau la mălai, se așezau pe coperișul căsuței și Puiu ieșea voios afară cu frântura de mălaiu.

Vrăbiile: sfârrr... zburau toate înapoi și Puiu se uita uimit la aceste ființe, pe care părea că le stăpânește, dar care fugeau cum fug visurile din sufletele iubitorilor, dispărând ca să se întoarcă iarăși la mălaiul de »diseară«, ori de »a doua zi«.

Așa trec zilele primăverei și cele lungi ale verei și încet, încet frunzele pomilor rotesc gălbenite spre pământ. Brumar cu petrecerile lu sgomotoase trece în grabă prin sat și fulgii ernei răsar, ca să albească și să acopere drumurile.

Iarna e friguroasă și Puiu stă trist la ochiul de geam privind pasările ce zbor repede gonite de vânt la cuiburile lor. Cât a fost moină, Puiu s'a strecurat pe ușe și a dat vrăbiilor mălaiul. Azi crivățul suflă în voie, ca într'o pânză vântul cel rece învăluiă căsuța pădurarului.

Tata s'a dus la târg. Mama e în sat. Puiu stă singur privind în jurul lui odăița rece. Tăcerea, ce fuge de vâjăitul crivățului îl înfioară.. Și frigul a înflorit ochiul de geam. Puiu nu mai poate privi vrăbiile lui dragi. In tăcerea odăiei i-se pare că aude ciripirile pasărilor. Un neastâmpăr neînțeles il cuprinde, ar vrea să fugă să dea mălaiu puilor de vrăbii. Dă fuga la vatră, acolo în fund, într'un colț ascuns, găsește o bucățică de mălaiu. Il ia. Cu greu deschide ușa. Afară-i crivăț și viscol nebunesc. Vântul trântește ușa cu putere și Puiu rămâne afară. Nimic nu se vede. Vrăbiile sunt cine știe unde pitulate în vre-un colț ascuns. Copilul simte că vârtejul îl înconjoară, în lumea asta de picături albe se perde într'o clipită și nici că se mai zărește o urmă de copil.

...Un vis frumos în care pasări cu pene de aur cu ciocuri strălucitoare răsar cu ciripirile lor împrejurul lui Puiu. El trăește o clipă pe care n'a mai văzut'o nici odată. Pasările astea sunt mult mai mândre și una s'a urcat pe mâna lui Puiu. E o învălmășeală de vieți zburătoare ce trec stoluri, stoluri, prin mintea copilului înghețat.

. . . .

In țintirimul satului, în fund de tot e un mormânt micuț de-asupra căruia a crescut drept și falnic un plop tânăr. Aicea pasările cele voioase vecinic ciripesc și zburdă.

De atunci în fiecare zi la căsuța pădurarului, ce plânge un copil iubit, vine întotdeauna o păsărică mândră ce bate cu ciocul în ochiul de geam și apoi fuge iute, undeva, în tufișuri.

Brașov, 1908. *Alfred Moșoiu.*

Tinerimea noastră.

(Studențimea.)

— Urmare. —

A cincea cauză e rolul ce-l joacă și în sînul tinerimei noastre *interesul personal*. S'ar părea, că aceasta n'ar fi de însemnătate, dar acela, care a avut ocaziune să se învârtească printre studenți, va înțelege, că e vorba de un rău cardinal. Studentul de regulă nu vine la Cluj ori la Pesta, decât de pildă ca să parcurgă șirul nesfârșit al paragrafilor, sau să învețe lecțiile, în cari bâjbâe droaia de insipidități »literare« sau »științifice« ale cutărui profesor de limba română, care cuvântează într'altă limbă. Ii vezi de multe ori în biblioteca universității, dar nu pentruca să-și lumineze spiritul cu cetitul de cărți adevărat științifice, ci pentru ca să învețe lecția. Bovizează dc dimineața până seara teorii de drept, pentru ca să ajungă cât mai curând la diplomă. Nu desaprob faptul, ca un tinăr să-și dea silința de a termina cursurile universitare cât mai în grabă, dar oare pe lângă această învățătură obligată n'ar putea să se îndeletnicească și cu cestiuni, cari nu cad numai în cadrul interesului său propriu personal? Sigur, că da. Inveți, ce se pretinde și ești atent mai mult la cestiunile practice, percurgi cu tomei materialul cerut la examen și cu asta ți-ai împlinit datoria cea mai restrânsă. Iar aceasta datorie nu-ți poate jerfi mai mult ca trei luni dintr'un an de studiu, restul l'ai putea întrebuința pentru câștigarea culturei largi, pretinsă de chemarea bine înțeleasă a *universității*, care nu poate fi altă decât, ca să-ți lărgească cât se poate cercul de cunoștințe. La Universitate te specializezi, dar în cadrul acestei specializări trebue să-ți dobândești cunoștințe absolut generale și temeinice, cari se pretind imperativ în vremile de azi și fără de cari nu mai poți să-ți asiguri nici măcar valoarea individuală, necum o valoare publică. Asta însă nu se poate face nici prin buchizarea exclusivă a teoriilor studiului prescris, cum fac mulți, nici prin viața comoadă de cafenea, ori diletantism de cărțieri, cum fac iară foarte mulți.

Această preocupare și îndrăgire de sine, această tendință unilaterală de a-și asigura numai materia, de a-și realiza numai scopul lor personal, câștigarea diplomei, după care să trăiască cât mai bine, cât mai comod, uitându-și de alte îndatoriri înalte, nesocotind principiul de a rasplăti ce i-s'a plătit, uitând absolut, că lumina, ce și-a câștigat-o, fie și cu trudă, trebue să fie menită de a lumina nesfârșitul întunerec al poporului, din care s'a ridicat, — toate acestea împing pe cei mai mulți tineri pe o cărare nu folositoare ci mai mult stricăcioasă neamului. Sunt convins, că nu spun neadevăr, dacă îndrăznesc să afirm, că cel puțin 80% din studenții universitari din Ungaria sunt elemente, cari nu dau nici o chezășie, că viitorul lor va fi un viitor de aur în senzul altruist al cuvântului. Parte sunt făcuți numai pentru ei, trăiesc în nădejdea fericirii strâmte sprijinite de principii epicureice, parte nu-și dau samă nici de acest rost strâmt, nu se îngrijesc nici măcar de acest scop îngust, ci se sinucid de cu vreme în fumul cafenelelor și în urgia birturilor. Din fericire însă cei din urmă sunt relativ destul de puțini, fiindcă bani de prisos se rătăcesc cam rar prin buzunarul tinărului român.

A șeasa cauză — trebue s'o spunem — *e spiritul mediocru al tânărului român de azi absolvent de școale medii*, a tânărului și nu al rassei românești, cum înțeleg din »Scrisorile« d-lui Dobrescu, că ar fi afirmat d-l S. Dan. D-l Dobrescu e nemulțămit cu afirmațiunea d-lui Dan și o combate. Cel dintâi e prea mare Român, cel din urmă e prea sceptic, dar gâcește *în parte* adevărul.

Poporul nostru, trebue s'o spunem fără de a ne teme de afirmațiuni contrare — e întruchiparea clasică a unei cumințenii vii naturale. Judecat ca complex, excludând din acest întreg părțile, cari au fost lăsate în absolut întuneric, poporul nostru e tipul rassei cu înclinări naturale spre un viitor luminat. Toate productele lui intelectuale sprijinesc în de ajuns teza asta.

Stăm însă altfel cu tânărul student român, care s'a născut, a crescut, a învățat și trăește în țara noastră. Bine înțeles esclud escepțiile. Acest tânăr cu spiritul lui corcit, lipsit de armonia sfântă dintre fizic și psichic, — deoarece, după cum am afirmat mai sus, fizicește aparține încă corpului nostru național, dar sufletește e mai mult străin de noi — nu poate fi în stare să creeze nimic mare în cadrul științei sau al artei. Desechilibrat, cum e și sufletește, orice ar produce poartă pecetea unui product corcit, care nici-odată nu impune. Insuflețirea lui nu va putea fi curată, interesul lui nu va putea trece peste hotarăle persoanei sale; lipsit de darul de a admira frumosul artei noastre, el nu-și va da silința s'o cunoască, dar în urma desechilibrării sale sufletești, el nu se va interesa de nici un fel de artă sau știință, ci va rămânea un simplu mecanism, care se va petrece în mijlocul trebурilor sale strâmte personale.

A șeaptea cauză e *societatea noastră însași*. Atâta lipsă de însuflețire, atâta nepăsare, atâta apatie *en masse*, atâta lipsă de spirit de jertfă, atâta dezolare, pesimism și decepționism nu cred, că s'a mai văzut cândva în societatea noastră. Ziarele noastre abea se pot susținea din cauza lipsei de abonați, instituțiile noastre culturale se luptă cu greutăți nesfârșite și nu-și pot realiza nici barem în parte ținta lor din cauza nepăsării generale; preoții noștrii par tocmai în aceste vremuri grele, că nu mai sunt păstorii meniți să vegheze nemijlocit lângă turmă; advocații parcă nu mai au vreme, să scape de încurcăturile proceselor și de grijile execuțiilor, medicii au întrat în pământ, inginerii — adevărat că avem puțini — nu sunt nicăiri. Ei bine într'o astfel de societate, unde abia câțiva lucră și unde chiar și *organizarea* cea mai trudită rămâne fără rezultate, ce tineri se pot crește?

A opta cauză e *sărăcia* noastră a tuturora. Acest păcat tradițional se ține de noi ca o prigonire neînvinsă a sorții, pe care n'avem puteri ca s'o delăturăm. Acest defect e singurul. care nu provine din vina tânărului nostru. Sărac cum e și silit să-și jertfească puterile de muncă pentru a-și agonisi pânea de toate zilele, nu mai are vreme să-și lumineze spiritul cu cetitul cărților noastre și cu urmărirea avântului uriaș cultural de azi. Intre acești tineri, cari și-au terminat studiile mai ales în liceele noastre, se găsesc mulți cu gânduri curate, cu inimi mari și cu suflete calde, dar fatala sărăcie și nedreptatea, ce li-se face adesea din partea instituțiilor noastre de ajutorare, cari sprijinesc de multe ori pe cei ce nu merită, îi îngroapă pentru totdeauna între vraful hârtiilor din cancelarii, unde li-se fac imposibile orice doruri de muncă altruistă.

A noua cauză ar fi *mediul dela universitate*, dar această cauză, după părerea mea, contrară celei susținute de d-l Dobrescu, nu e o cauză primordială a decadinții tinerimei noastre. Influința ei asupra desorientării provine numai din faptul, că tinerimea dela școlile superioare ungare e lipsită de o organizație conștie, care — aici sunt de-o părere cu d-l Dobrescu — ar putea înfluința în măsură decisivă asupra sufletului studentului român.

(Va urma).

La discuția

în afacerea depunerei banilor orfanali comitatensi la filiala „Albinei“.

»Revista Economică« publică în numărul său cel mai nou un *Răspuns dat d-lui Vlaicu* și semnat de d-nul *Partenie Cosma*.

N'ați făcut bine, zice d-l Cosma, către redacția »Rev. Econ.«, că a-ți publicat articolul »o faptă condamnabilă«, deoarece printr'asta a-ți dat numai prilej lui Vlaicu să răspundă. Nepublicându-i din răspuns decât numai partea meritorică, Vlaicu nu s'a mulțumit numai cu atâta; apărarea i-a servit numai de pretext să se poată expectora contra »Albinei«, care are o filială în Brașov, cu al căreia dirigent, precum se știe, Vlaicu poartă o luptă personală înverșunată și în societate și în pressă și prin corporațiunile bisericești și pe la judecătorii.

Vlaicu a alergat la ospitalitatea »Tel. Român« din Sibiiu și d-l Cosma se miră, că aceasta foaie i-a publicat »lămuririle« ce nu se țineau de obiect, ci ținteau numai a lovi în institutul »Albina«, — deși Vlaicu își are organul propriu, pe care nici provocat de sinodul archidiecezan nu l'a sistat — pe »Deșteptarea« din Brașov.

D-l Cosma bănuește, că »Tel. Rom.«, publicând răspunsul lui Vlaicu, consimte cu cuprinsul articolului. Dacă însă Vlaicu a crezut că va consimți cu el și I. P. Sa Mitropolitul, s'a înșelat, pentru-că cel dintâiu, zice d-l Cosma, care s'a indignat de articolul lui Vlaicu, a fost însuși I. P. S. Sa, care imediat a dispus, ca să se curme publicarea răspunsului în »Tel. Român«.

D-l *P. Cosma* continuă apoi așa:

»Constat faptul, că »*Teleg. Rom.*« a întrat ca *al treilea* în *coaliția inimicilor băncilor românești, în a caror frunte este „Albina“.*

»Până acuma pressa maghiară și »Ungaria« lui *Moldovan Gergely* se îndeletniceau cu acest sport. d-lui *Vlaicu* i-a succes însă a înrola și pe *„Tel. Rom.“* în illustra lor societate.

»Astfel astăzi *tripla alianță* contra »*Albinei*« și prin ea contra băncilor românești din patrie, stă din *pressa maghiară* cu »*Budapești Hirlap*« în frunte, din *„Ungaria“* din Cluj și din »*Tel. Rom.*« din Sibiiu.

»Iar ca persoane: din d-nii *Burdia Szilárd, Moldovan Gergely* și *Arsenie Vlaicu*.

»Regeneratorul Ungariei *Deák Ferencz*, pe care opinia publică l-a decorat cu epitetul de »*A haza bölcse*“ — *„Înțeleptul patriei“* a zis, că *legea pressei* n'ar trebui să aibă decât numai un §. de cuprinsul: »*Ne hazudj*“ — *„Nu minți“*.

»Dacă această »*poruncă*« are îndreptățire în *general*, precum și are, atunci *la primul loc are cu privire la bănci*, cari se alimentează din încrederea publicului, și *cu deosebire cu privire la băncile românești*, cari în timpurile grele de astăzi au contribuit și *contribuesc în mod considerabil la întărirea economică și la progresarea culturală a poporului român din patrie*, și mereu sunt atacate în pressa maghiară și în parlament, ca *institute nepatriotice, cari țintesc la deposedarea elementului maghiar*.

»Pe mine nu mă supără nici o critică *obiectivă*, pentrucă nici conducătorii băncilor nu sunt oameni infalibili, și ei pot greși și o critică dreaptă numai folosi le poate.

»Dar ce face d-l Vlaicu?

»Numai ca să aibă pretext a se descărca asupra »*Albinei*«, — din punctul privitor la rezolvirea propunerei sale în adunarea reprezentanței orașului Brașov de următorul cuprins: »Și propunătorul român, »care cu o propunere analoagă a sa, pre- »zentată cu 14 zile mai înainte în o șe- »dință a congregației a căzut cu rușine »prin chiar votul membrilor *neromâni*, a »avut satisfacția de *a i-se primi propunerea* »și de a fi putut *aplica astfel o lovitură* »*institutului* »*Albina*«, față de care însuși »ar avea puternice motive a nutri alte sentimente« — în »fraza« de »*a fi putut aplica astfel — o lovitură*« punând pe »astfel« după »o« — interverteşte întreg înțelesul acelei construcții zicând »o *astfel de lovitură*«, ca apoi să poată prezenta pe »Albina« ca pe un institut căruia detragerea unei depuneri de vre-o sută de mii de coroane *îi crează o situațiune nesigură în viitor*.

Iată textual ce zice dl *Vlaicu*:

»»Eu unul o credeam pe »*Albina*« cu mult mai puternică decât se *tradează prin organul ei*, când susține, că prin detragerea sumei de vreo sută de mii coroane din depuneri »*i s'a dat o astfel de lovitură*««.

»Bine a crezut d-l Vlaicu, dacă adevărul vorbește, când zice că credea pe »*Albina*“ destul de puternică ca să nu-i pese de o pișcătură de purece, cum numai poate fi pentru ea »detragerea unei sume de vreo sută de mii coroane din depuneri«. Ca directorul unei școale comerciale trebuia să o știe aceasta, pentrucă a avut ocaziune să cetească bilanțul pe semestrul prim al anului 1907, publicat în foaia oficială și în ziarele românești, din care a văzut că depunerile la »Albina« erau atunci *peste cincisprezece milioane*.

»Chiar pentrucă »Albina« n'a dat nici o însemnătate materială concluzului provocat de Dsa, *nici nu l'a apelat*. Dar dacă l'au apelat câțiva membri români ai reprezentanței orășenești, sunt sigur că nici aceia nu au făcut-o în interesul material al »Albinei«, ci au făcut-o ca buni români pentru prestigiul filialei Brașov al primului institut financiar român din patrie și sunt sigur, că toată lumea românească mai bucuros va aplauda fapta lor, decât pe a d-lui *Vlaicu*.

»»Dacă în faptă așa de slabă se arată (»*Albina*«), zice mai departe d-l *Vlaicu*, »trebue să *mă felicit*, că inconștiu *am mântuit comuna de o mare primejdie*, și să stăruesc din răsputeri *a feri și alte instituțiuni de asemenea situațiuni nesigure în viitor*««.

»Să se felicite Dl *Vlaicu*, pentrucă poate fi sigur, că *alt român de omenie nu-l va felicita pentru această* ispravă herostratică.

»Dar afirmațiunile D-lui *Vlaicu*, ***bazate pe text falsificat de d sa:*** că prin concluzul provocat de d-sa: »a mântuit comuna de o mare primejdie« și că »are să stăruiască din răsputeri a feri-și alte instituțiuni de asemenea situațiuni ***nesigure*** în viitor« — ***le declar de calumnii tendențioase.***

STIRILE ZILEI.

— 12 August v.

Conzistoriu plenar. La ședința conzistorului plenar ținută la 15 Aug. n. 1908, scrie »Unirea«, au luat parte dintre purtătorii oficiilor protopopești următorii: Ioan Maior (Aiud), Iosif Lita (Biia), George Bărbat (Blaj), Ștefan Sandor (Odorheiu), Alexandru Târnăvean (Pogăceaua), Ariton M. Popa (Reghin), Iuliu M. Montani (Roșia), Artemiu Boer (Treiscaune), Iosif Costin (Turda) și vicariul Făgărașului Iacob Macaveiu. In ședința aceasta s'au conferit 4 stipendii Vanceane, s'au primit 132 alumni în Seminarul Junimei române greco-catolice studioase în Blaj, 66 fetițe în internatul Vancea. S'au primit 14 teologi: George Dănilă (pentru seminarul central din Budapesta), apoi în fundațiunea seminarului arhidiecezan: Ioan Codrea, Nicolae Vescan, Augustin Podoabă, Ioan Pop, Emilian Cosma, Ioan Roman, Ioan Fătu, Vasile Dancu, Alexandru Andrea, Vasile Rus, Teodor Groza, Enea Ramonțian și Eugen Mera. — Tot în aceasta ședință s'au constatat stipendiile vacante, cari se curentează.

Transpunerea oficiului pretorial dela Bran la Zărnești. Ni se scrie din cercul pretorial al Branului: Reprezentanța comunei Zărnești a decis într'una din ultimele ședințe de a se face pașii de lipsă pentru transpunerea oficiului pretorial al cercului Bran dela comuna Poarta în comuna Zărnești ca în centrul adevărat al cercului. Această hotărâre a comunei Zărnești, dictată de interesul vital obștesc atât al poporului zărneștean, cât și al întregei populațiuni din cercul Branului, nu putea — firește — să le convină celor câțiva proprietari de case de închiriat, comercianți și cârciumari din centrul Branului, cari prin transpunerea oficiului pretorial la Zărnești s'ar simți prescurtați în venitele lor. Au pornit deci o contra acțiune, au făcut un fel de memorand, în care se nizuesc a dovedi, că comuna Poarta cu cele câteva edificii așezate acolo la olaltă a fost în trecut și este și în prezent centrul, către care ar gravita poporațiunea din centrul întreg pretorial. — Argumentele istorice cuprinse în acest memorand își au la tot cazul valoarea lor științifică, dar mai mult nu însemnează nimic. Cererea Zărneștenilor, Tohănenilor vechi și noi, Poienarilor și Holbășenilor cu o poporațiune de aproape 14.000 oameni, cari toate pledează pe lângă transpunerea preturei la Zărnești, se întemeiază pe logica împrejurărilor faptice.

Avem toată încrederea, că cererea aceasta se va rezolva în mod favorabil și astfel se va curma nedreptatea ce se face de multă vreme poporului din acest cerc, silindu-l să alerge în afacerile sale administrative, la Bran, pe când toate celelalte afaceri politice, culturale și economice îl îndreaptă la Zărnești. — In special pentru comuna Zărnești aducerea preturei este de neapărată trebuință, căci cu niște simple organe de administrație sătească nu se mai poate ținea ordine în comuna aceasta mare și bogată, înzestrată cu atâtea oficii publice și împresurată de fabrici cu feluritele lor elemente sociale.

Interzicerea sărbătorirei lui Tolstoi. »Berliner Tageblatt« află din Petersburg, că guvernatorul Tambov a trimis o circulară subalternilor săi, prin care se oprește cu strictețe orice serbare publică în onoarea lui Tolstoi. Nici o școală sau autoritate publică n'are voie să întreprindă ceva, care s'ar părea că e o sărbătorire a lui Tolstoi.

Mare incendiu în Stambul. Duminecă după amiazi un teribil incendiu s'a declarat la Stambul în cartierul »Sultanului Mekmed«; mai mult de o sută de case au fost prefăcute în cenușe.

Tinerimea română din Avrig invită la producțiunea teatrală ce se va aranja în 15 (28) August (la Sf. Marie) 1908, în sala hotelului comunal din loc cu următorul program: 1) »Vecinătatea periculoasă«, comedie într'un act, după A. v. Kotzebue, de Trocaru. 2) »Baba Dochia«, de Seb. Stanca, declamațiune. 3) »Arvinte și Pepelea«, vodevil într'un act, de V. Alexandri.

Epilogul unei sinucideri. Acum câteva luni s'au sinucis la Budapesta în împrejurări senzaționale frații Palcovici, doi ofițeri de stat major. »N. W. Tageblatt« e în măsură acum să povestească un interesant epilog al acestor sinucideri. De pe urma acestor doi ofițeri au rămas polițe în valoare de câteva sute de mii de coroane, polițe semnate de ofițeri și persoane civile. Creditorii au protestat acum polițele la Viena. Debitorii refuză însă plata sumelor sub motiv, că au semnat polițe

albe, cari au fost apoi completate cu aceste sume colosale. Se susţine apoi, că s'ar fi făcut neregularităţi şi chiar falşuri de către persoane străine de fraţii Palcovici. Alţii declară, că au avut înţelegeri ca cei semnaţi pe poliţe nu vor fi daţi judecăţii. Creditorii au intentat însă proces numai giranţilor civili, pentrucă în Austria semnătura ofiţerilor nu este valabilă pe poliţe. Ofiţerii vor fi daţi judecăţei în Ungaria, unde eventual ar putea fi urmăriţi.

O broşură împotriva lui Nastici. Alaltăeri a apărut în Agram o broşură a lui Mirco Misacici, în care acesta combate afirmaţiunile cuprinse în broşura *Finale* a lui George Nastici. Broşura lui Misacici, intitulată *„Un scandal politic"*, reproduce o convorbire cu generalul Steeb, care ar fi spus că Maj. Sa Monarchul avusese cunoştinţă de conspiraţia de care se ocupă Nastici.

Procesul atentatului contra lui Dreyfus. La 9 Septemvrie se va înfăţişa înaintea curţii cu juraţi a arondismentului al 10-lea din Paris, procesul lui Gregori, care după cum se ştie atentase la viaţa lui Dreyfus, cu prilejul transportărei la Pantheon a rămăşiţelor lui Zola. Acuzarea va fi susţinută de către procurorul general Liscouver. Gregori va fi apărat de advocatul Ménard. Nu se ştie încă, dacă Dreyfus se va constitui parte civilă în ace-t proces.

Cânii-poliţişti din Anglia. De mai multe zile, poliţia din Liverpool dăduse drumul cânilor-poliţişti, de cari dispune, pentru descoperirea asasinului unei copile, al cărui cadavru fusese găsit în pivniţa unei case nelocuite. Cânii au mers de mai multe-ori pe urma asasinului, apoi au pierdut'o. Asasinul, fiind avertizat că e căutat, a făcut tot soiul de drumuri şi preumblări, ca să i se piardă urma. Lunia trecută, cânii descoperiră urma şi n'o pierdură pe o distanţă de douăzeci de kilometri, când o pierdură din nou. In sfârşit, Miercuri dimineaţa ei au regăsit'o şi au condus pe agenţi de-adreptul la staţiunea de drum de fier, pe cheiul de îmbarcare al trenurilor spre Birmingham, unde ucigaşul a fost arestat într'adevăr.

Teatrul evreesc interzis în Rusia. Autorităţile ruseşti au interzis trupelor evreeşti, cari jucau în jargon, de a mai continua representaţiile în teatrele din Rusia. Contractele încheiate între directori şi artişti au fost reziliate. Teatrul evreesc există în Rusia de mulţi ani. Inainte de împăratul Alexandru III-lea, artistul Goldfaden reprezenta cu mare succes, în jargon, piese din repertorul clasic al literaturei dramatice, având un personal artistic de mâna întâia. Alexandru al III-lea interzicând spectacolele în jargon, trupele evreeşti au trecut în Londra şi Newyork, continuând acolo seria succeselor lor. In urma manifestului din Octomvrie 1905, s'a permis din nou trupelor evreeşti să joace în jargon în teatrele din Rusia, dar acum, printr'o nouă dispoziţiune, aceste spectacole sunt interzise.

Dela direcţiunea gimnaziului gr. or. rom. din Braşov.

Inştiinţare pentru anul viitor.

Anul şcolar 1908—1909 se va începe în 1 Septembrie st. v. 1908, adecă în 14 Septemvrie st. n. Părinţii, cari doresc a-şi da copiii la aceste şcoale, sunt poftiţi a se prezenta cu fiii sau cu ficele lor în cancelaria direcţiunilor respective în zilele de 1 2 şi 3 Septemvrie v., adecă 14, 15 şi 16 Septemvrie st. n., pentru inmatriculare. — Şcolarii, cari se inmatriculează pentru prima dată la şcoalele noastre medii, vor aduce testimoniu şcolar, certificat de naştere şi certificat de revaccinare. Testimoniul şcolar de pe clasa precedentă au să-l prezinte toţi şcolarii, cari vin a se inmatricula, aşadar şi şcolarii, cari au absolvat clasa precedentă la şcoalele noastre.

Din 30 August şi până în 2 Septemvrie v. dela 8—12 oare a. m. se vor ţinea examenele private, supletorii, de diferenţă şi de corigenţă. Cei-ce s'ar prezenta mai târziu, au să petiţioneze la direcţiune, dovedind cu atestat valabil cauza întârzierii.

Toţi şcolarii, cari întră în prima gimnazială sau în prima reală pot fi supuşi unui examen de primire conform normativelor existente. Examenul de primire se va ţinea în 30 August v. 1 şi 2 Septemvrie v.

Notă. — Şcolarii, cari vin de la un institut, unde în gimnaziul superior nu au învăţat limba grecească, au să fie supuşi unui examen de primire din limba grecească.

Didactrul în gimnaziul inferior şi şcoala reală este de 24 coroane pe an, iar în gimnaziul superior (cl. V—VIII.) de 40 coroane pe an. — Cei inmatriculaţi pentru prima dată mai plătesc odată pentru totdeauna o taxă de primire de 8 cor. Scolarii neromâni plătesc didactrul, taxa de primire şi taxa pentru fondul de penziune duplu. Taxa pentru fondul de penziune este în gimnaziul superior 10 cor., iar în gimnaziul inferior şi şcoala reală 6 cor., (cei scutiţi de didactru plătesc $^1/_2$ din această taxă); taxa de testimoniu şi de anuar e de 3 cor. (cei scutiţi de didactru plătesc numai 2 cor.); iar taxa de bibliotecă este în clasele inferioare 60 bani, în cele superioare 1 coroană. (Taxa de membru la societatea de lectură a studenţilor este pentru cl. V şi VI gimn. 1 coroană, pentru cl. VII şi VIII gimn. 2 coroane).

Cu 1 Septemvrie 1908 se întroduce o taxă nouă: taxa edilă de 10 cor. în gimnaziul superior şi de 6 cor. în gimnaziul inferior şi în şcoala reală. Taxa aceasta au să o plătească înainte întreagă chiar şi cei scutiţi de didactru.

Didactrul se poate plăti în 2 rate semestrale: $^1/_2$ la înscriere, iar jumătate la începutul semestrului II, dar celelalte taxe se plătesc de-odată şi întregi cu ocaziunea înscrierilor.

Şcolarii, cari vor să fie scutiţi de didactru, trebue să-şi înainteze petiţiunile lor la mâna domnilor profesori de clasă respectivi până în 30 Septemvrie st. v.

1) Indreptăţiţi a petiţiona sunt acei şcolari săraci, cari au moralitate bună şi nota generală din studii foarte bine sau bine.

Cu nota suficient pot fi scutiţi numai acei elevi, cari sunt din Braşov şi cercetează clasa I şi II gimnazială sau reală.

2) La petiţiune se aclude atestat de paupertate al oficiului comunal, vidimat şi de parochul local.

3) Cei ce vin de la alte şcoale au să aclude şi testimoniul de clasă ultim.

Convocare.

Despărţământul »Solnoc-Dobca« al Asociaţiunei pentru literatura română şi cultura poporului român îşi va ţinea adunarea generală *în Deş la 30 August n.* 1908 după amiazi la 2$^1/_2$ oare în sala cea mare a casei comitatului.

Program: 1. Deschiderea adunărei prin preşedintele despărţământului. 2. Raportul comitetului. 3. Alegerea alor 2 comisiuni: a) pentru censurarea raportului, b) pentru înscrierea de membrii şi încassarea taxelor. 4. Disertaţiune. 5. Raportul comisiunilor. 6. Eventuale propuneri. 7. Alegerea comisiunei de verificare. 8. Inchiderea adunărei.

Din şedinţa comitetului ţinută în Deş la 17 Aug. 1908.

Dr. Teodor Mihali, directorul despărt. *Dr. Liviu Micşa*, secretar.

Cu această ocaziune se aranjază în favorul despărţământului cu concursul d-şoarei Lucia Mureşianu, Iacob Mureşianu, V. Şiorban şi al corului d-lor teologi din Gherla *concert*, după care va urma *petrecere cu joc.*

Programele detailate se vor împărţi seara la cassă. Inceputul precis la 8 oare seara. Preţul de întrare: 3 coroane de persoană în loc de şezut şi 2 coroane loc de stat. Biletele se pot procura în localitatea institutului »Someşana« la d-l cassar Ioan Moldovan şi seara la cassă. Damele sunt rugate a se prezenta după putinţă în *costum naţional*, ori în toaletă simplă. Suprasolviri se primesc cu mulţămită şi se chitează în ziare.

Pentru comitetul aranjator: Dr. Teodor Mihali preşedinte, Dr. Augustin Bodea, Dr. Iosif Boca, v.-preşedinţi. Ioan Moldovan cassar I., Romul Micşa cassar II., Dr. Aurel Juga, secretar I, Dr. Ioan Mezei secretar II, Demetriu Baican controlor I., Octavian Filipan controlor II.

Varietăţi.

Sufletul mare al lui *Tolstoi* găseşte în Rusia constituţională mai mulţi vrăşmaşi decât în cea de mai acum trei ani.

Reacţiunea rusească, bine reprezintată prin clerul, care une-ori se pare mai înfrăţit cu puterea şi aurul pământesc, decât cu învăţăturile lui Isus. a pornit acum în toată Rusia (în sfânta Rusie) o luptă nemiloasă împotriva tuturor acelora, cari iubesc pe marele apostol şi cari voiesc să organiseze serbări cu prilejul jubileului său — şi o luptă chiar împotriva lui Tolstoi, care a avut îndrăsneala să spună că biserica, aşa cum e azi în Rusia, nu poate fi a lui Isus.

In fruntea mişcărei antitolstoiane stau mitropoliţii din Moscova şi Kiev şi încă un preot, întemeietorul »Ligei poporului rusesc«. Amicii şi admiratorii lui Tolstoi, destul de numeroşi (şi câţi o mai fi având în lumea din afara de Rusia!) pregătesc o contra-manifestaţie.

*

Mamutul găsit acum câte-va luni în Siberia de miază-noapte, va fi adus peste câteva zile în Petersburg, unde va fi expus. Transportul ăsta nu e de locuşor pentru mărimea uriaşă şi greutatea extraordinară a corpului acestui animal preistoric. Pentru transportarea lui va fi ales un vagon mare special, cu care va fi adus pe linia ferată siberiană la Petersburg. In vagonul special va fi aşezată ghiaţă. Şefii de staţie, pe unde va trece trenul, au primit ordin să aibă ghiaţă la dispoziţie pentru înlocuirea celei ce se topeşte pe drum.

ULTIME ŞTIRI.

Constantinopol. 25 August. Conform cu atitudinea binevoitoare observată de către Austro-Ungaria în ceeace priveşte mişcarea de reforme din Turcia, guvernul din Viena a dat ordinul ca toţi ofiţerii austriaci staţionaţi în vilaetele din Kosovo şi Uskueb, să fie concediaţi.

Constantinopol. 25 August. Teribilul incendiu din Stambul a luat Duminecă noaptea proporţii spăimântătoare. Inceput Duminecă la 2 după amiază, incendiul s'a întins cu furie. Treizeci de străzi au fost nimicite în întregime. Numărul caselor arse nu e cunoscut până acum, dar se poate evalua la câteva mii. După cele ce spun ziarele, *6000 de case ar fi prefăcute în cenuşă*; de asemenea multe prăvălii, bazare şi moschee ar fi fost distruse. Mai multe mii de familii sunt fără adăpost şi fără mijloace; se zice chiar, că mai mulţi pompieri ar fi fost victime devotamentului lor.

Constantinopole, 25 August. Armata şi flota turcă încep să execute mişcări mai libere — lucru care nu s'a mai întâmplat de treizeci de ani incoace. Zilnic au loc manevrele trupelor de infanterie combinate cu ale bateriilor de artilerie. In curând trei încrucişătoare şi mai multe torpiloare vor merge la Smirna pentru a saluta flota greacă, care se află acolo. Dela Smirna vasele turceşti vor vizita portul Salonic.

Paris, 25 August. Sâmbătă noaptea a sosit la ministerul de răsboiu o telegramă a comandantului trupelor franceze din Maroc, generalul D'Amade, care anunţă că *trupele Sultanului Abdul-Aziz au fost cu desăvârşire bătute de trupele lui Mulay-Hafid.* Abdul-Aziz s'a refugiat împreună cu maghzenul său la Settat, în apropiere de Casablanca, care se presupune că se află şi acum. Ştirea despre prinderea lui Abdul-Aziz de către trupele lui Mulay-Hafid, deşi a fost confirmată de către ministerul de răsboiu, nu se adevereşte. Ceeace se ştie e că trupele lui Abdul Aziz au fost cu desăvârşire sdrobite, aşa că el a pierdut speranţa de a mai guverna vreodată Marocul. Se crede că Abdul Aziz va realiza vechiul său plan de a merge în Siria, la Damasc, unde are de gând să se stabilească. Despre lupta, care s'a terminat cu înfrângerea lui Abdul Aziz, se cunosc puţine amănunte până în prezent. E sigur că lupta a avut loc lângă Makareş, la Şella, care e situat la 50 kilometri departe de Marakeş. Din armata lui Abdul-Aziz se mai află câteva mici rămăşiţe, cari stau sub protecţia trupelor franceze.

Paris, 25 August. O telegramă din Tanger anunţă că *Mulay-Hafid a fost proclamat Sultan al Marocului.*

Tanger, 25 August. Notabilii marocani, adunaţi într'o moschee, au proclamat pe Muley Hafid ca sultan al Marocului. El Menebi, representantul lui Hafid şi El Guebbas, representant al lui Aziz au fost la legaţiunea franceză spre a cere ministrului francez autorizaţia, ca să se proclame imediat pe Hafid. Ministrul Franţei a luat act de asigurările date în ceea ce priveşte siguranţa coloniilor europene şi menţinerea ordinei. Autorităţile au trimis în toate porturile o depeşă vestind proclamarea lui Hafid la Tanger şi invitând autorităţile porturilor ca să proclame de asemenea pe Muley Hafid ca sultan.

Paris. 25 August. „L'Echo de Paris" află, că guvernul francez va recunoaşte pe Muley Hafid ca sultan legitim al Marocului. Atitudinea definitivă a Franţei depinde de atitudinea puterilor semnatare ale convenţiunei din Algesiras.

Bibliografie.

A apărut Nr. 343—344 din »Biblioteca pentru toţi« cuprinzând „Poveştile Peleşului" de *Carmen Sylva.*

Nimic mai frumos decât aceste minunate povestiri, în cari M. S. Regina îşi dă măsura neîntrecutului său talent literar. »Poveştile« nu sunt decât niste legende cu privire la munţii noştri de pe valea Prahovei, auzite de autoare din gura vechiului ei prieten pârâul Peleş. Cetindu-le, nu ştii ce să admiri mai mult, frumseţea legendelor, sau forma aleasă, stilul graţios şi plin de frăgezime, în cari sunt redate. Traduse cu multă îngrijire, »Poveştile Peleşului« formează un volum ce poate fi cetit cu egală plăcere atât de copii cât şi de toţi iubitorii de literatură frumoasă.

Preţul volumului 60 bani. De vânzare la Librăria »Gazetei« Braşov.

St. O. Iosif. „Zorile" „Dramă istorică. în două acte şi în versuri. Preţul 1 cor (10 b. porto).

„P. Ispirescu" Povestirile unchiaşului sfătos. 1 cor. 50. (10 b. Porto).

Vasile Alexandri. Ediţia II din opere complete. *Teatru I.*

De cuprinsul urmă or:

„Şoldan Viteazul", Mama Angheluşa", „Herşcu Boccegiul", „Clevetici", „Sandu Napoilă", „Surugiul", „Ion Păpuşarul", „Cucoana Chiriţa" „Barbu Lăutaru", „Paraponisitul", „Kera Nastasia« „Haimana", „Gură-Cască", „Stan Covrigariul", „Vivandiera", „Păcală şi Tândală", „Scara mâţei" „Craiu nou", Harţă Răzăşul", „Ramăşagul", „Peatra din casă", „Nunta ţărănească", „Chiriţă la Iaşi", „Chiriţa în Provincie".

Preţul 1 cor. 50 b. (20 bani porto.

Maxime şi cugetări.

Interesul ne consolează de moartea semenilor noştri, precum prietenia ne consolează de viaţa lor.

*

Vanitatea este cel dintâiu interes al bogaţilor.

*

Aceia, cari nu propun decât paradoxe şi contradicţiuni imaginare, sunt şarlatanii moralei.

*

Dorinţa de glorie dovedeşte şi presupunerea şi nesiguranţa, în care ne aflăm noi în privinţa meritului nostru.

*

Putem mărturisi că: raţiunea face filosofi, gloria face eroi, singură virtutea face pe înţelepţi.

Vauvenargues.

Proprietar: Dr. Aurel Mureşianu.
Redactor respons.: Victor Branisce.